

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν έξι

Αποκαλύπτοντας την Κρίση: Από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον Νόμο της Κυριακής – Μια Προφητική Ανάλυση

Jeff Pippenger
2024-02-29

Η ανακριτική κρίση των ζώντων άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, και η εκτελεστική κρίση αρχίζει με τον προσεχώς επερχόμενο νόμο της Κυριακής. Αυτές οι δύο περιόδοι κρίσεως αντιπροσωπεύουν το έργο του αγγελιοφόρου που προετοιμάζει την οδό για τον τρίτο Αγγελιοφόρο της Διαθήκης και για τον τρίτο Ηλία, πράγμα που αποτελεί την ολοκλήρωση του αγγελιοφόρου Ηλία, ο οποίος άρχισε στη Μιλλεριτική ιστορία.

Στον Χριστό, ως εκπλήρωση του Αγγελιοφόρου της Διαθήκης, καθάρισε δύο φορές τον κυριολεκτικό επίγειο ναό, ο οποίος προεικόνιζε το σώμα Του και τον πνευματικό Του ναό. Ο κυριολεκτικός επίγειος ναός Του άρχισε ως ο ναός της Σκηνής του μαρτυρίου στην έρημο, έπειτα ως ο ναός του Σολομώντος, κατόπιν ως ο ναός που ανοικοδομήθηκε μετά τα εβδομήντα έτη της αιχμαλωσίας στη Βαβυλώνα, και ο ίδιος εκείνος ναός ύστερα από ένα έργο ανακαίνισης σαράντα έξι ετών που εκτελέστηκε από τον Ηρώδη.

Η σωματική παρουσία του Θεού ευλόγησε τη Σκηνή του Μαρτυρίου και τον ναό του Σολομώντος, όχι όμως τον ναό που ανοικοδομήθηκε μετά την αιχμαλωσία· αλλ' εκείνος ο ανακαινισμένος ναός ευλογήθηκε από τη σωματική παρουσία του Χριστού. Στην ιστορία του ανακαινισμένου ναού του Ηρώδη, ο Χριστός δύο φορές καθάρισε τον ναό σε εκπλήρωση του τρίτου κεφαλαίου του Μαλαχία. Κατά τον πρώτο καθαρισμό, ο Χριστός προσδιόρισε τον ναό ως οίκο του Πατρός Του, ενώ κατά τον τελευταίο καθαρισμό του ναού ο Χριστός τον προσδιόρισε ως οίκο των Ιουδαίων.

Στην ιστορία των Μιλλεριτών ο Χριστός ανήγειρε πνευματικό ναό μέσα σε σαράντα έξι έτη, από το 1798 έως το 1844. Στις 22 Οκτωβρίου 1844, σε εκπλήρωση του τρίτου κεφαλαίου του Μαλαχία, ήλθε αιφνιδίως στον ναό Του, καθαρίζοντας έτσι τις μωρές παρθένους. Κατόπιν ήλθε ως ο τρίτος άγγελος για να επιτελέσει τον δεύτερο και τελικό καθαρισμό, αλλά, όπως και κατά την αρχή του αρχαίου Ισραήλ, ο σύγχρονος Ισραήλ στερούνταν της πίστεως που ήταν αναγκαία για να ολοκληρωθεί το έργο.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, ο Χριστός επέστρεψε για να επιτελέσει τον δεύτερο καθαρισμό του ναού, ο οποίος επιτελείται όταν οι μωρές παρθένες εκκαθαρίζονται κατά τον προσεχώς επερχόμενο νόμο της Κυριακής, όταν αφυπνίζονται στην πραγματικότητα ότι δεν κατανοούν την αύξηση της γνώσεως που αποσφραγίσθηκε το 1989. Αυτή η αύξηση της γνώσεως αντιπροσωπεύει το μήνυμα της όψιμης βροχής, το οποίο είναι το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, όταν τοποθετείται στο πλαίσιο της παραβολής των δέκα παρθένων. Το μήνυμα των τελευταίων έξι εδαφίων του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, το οποίο αποσφραγίσθηκε κατά τον καιρό του τέλους το 1989, παριστάνεται στο εδάφιο σαράντα τέσσερα αυτών των εδαφίων ως «αγγελία εξ ανατολών και εκ βορρά».

Το μήνυμα της όψιμης βροχής είναι το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, και είναι το μήνυμα της ανατολής και του βορρά. Η ανατολή και ο βορράς αντιπροσωπεύουν αντιστοίχως το Ισλάμ και τον παπισμό, και, ως μήνυμα, αντιπροσωπεύουν το μήνυμα που παραποιείται από τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό μεταξύ της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 και του προσεχώς ερχόμενου νόμου της Κυριακής. Η 11η Σεπτεμβρίου 2001 αντιπροσωπεύει το Ισλάμ (την ανατολή), και ο νόμος της Κυριακής αντιπροσωπεύει το χάραγμα του θηρίου (τον βορρά).

Το νεκροκρέβατο του Λαοδικειανού Αντβεντισμού παριστάνεται μεταξύ εκείνων των δύο οροσήμων, όπως προτυπώνεται από τον θάνατο του ανυπάκουου προφήτη μεταξύ της όνου και του λέοντος. Το νεκροκρέβατο για εκείνους που αποδέχονται το χάραγμα του θηρίου παριστάνεται από τις «ειδήσεις εκ της ανατολής και εκ του βορρά», οι οποίες εξοργίζουν την παπική εξουσία και θέτουν σε κίνηση τον τελικό διωγμό του λαού του Θεού. Το μήνυμα εκείνο αρχίζει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου και επίσης όταν το Ισλάμ του τρίτου Ουαί αιφνιδίως πλήττει. Εκείνη η απροσδόκητη επίθεση επιφέρει εθνική καταστροφή και εξοργίζει τα έθνη, παρέχοντας έτσι την οικονομική και πολιτική ώθηση για να συναχθούν όλα τα έθνη μαζί εναντίον του Ισλάμ, υπό την αιγίδα της τριπλής ενώσεως του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτου.

Στην ιστορία που αντιπροσωπεύεται από τον τρίτο Ηλία, το μήνυμα που προσδιορίζει το τρίτο Ουαί πληροφορεί τον δράκοντα, το θηρίο και τον ψευδοπροφήτη ότι το Ισλάμ είναι το όργανο της κρίσεως το οποίο χρησιμοποιεί ο Θεός για να τιμωρήσει τους ανθρώπους για τη λατρεία του παπικού σημείου εξουσίας. Όπως συμβαίνει με τις τρεις Ρώμες, τις τρεις Βαβυλώνες, τους τρεις Ηλίες και τους τρεις αγγελιοφόρους που προετοιμάζουν την οδό, έτσι και το τρίτο Ουαί εδραιώνεται μέσω της τριπλής εφαρμογής των τριών Ουαί.

Και εἶδον, καὶ ἤκουσα ἄγγελον πετόμενον ἐν μεσουρανήματι, λέγοντα μετὰ φωνῆς μεγάλης·
Οὐαί, οὐαί, οὐαί εἰς τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, ἐξ αἰτίας τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς σάλπιγγος
τῶν τριῶν ἀγγέλων, οἵτινες μέλλουσιν ἔτι σαλπίζειν! Ἀποκάλυψις 8:13.

Η αδελφή White ενέκρινε βαθύτατα το βιβλίο του Smith, Daniel and Revelation, υποδεικνύοντας ότι κάθε Αντβεντιστής της Εβδόμης Ημέρας θα έπρεπε να κατέχει το βιβλίο, αν και δεν το διατύπωσε τόσο άμεσα όσο μόλις το έγραψα εγώ· όμως το γεγονός αυτό περιέχεται στην έγκρισή της.

«Ο Κύριος καλεί εργάτες να εισέλθουν στο έργο της διανομής βιβλίων, ώστε να κυκλοφορήσουν τα βιβλία που περιέχουν το φως της παρούσας αλήθειας. Οι άνθρωποι του κόσμου χρειάζεται να γνωρίσουν ότι τα σημεία των καιρών εκπληρώνονται. Πάρτε σε αυτούς τα βιβλία που θα τους φωτίσουν. Το Daniel and Revelation, το The Great Controversy, το Patriarchs and Prophets και το The Desire of Ages πρέπει τώρα να εξέλθουν προς τον κόσμο. Η μεγάλη διδασκαλία που περιέχεται στο Daniel and Revelation έχει μελετηθεί με ζωηρό ενδιαφέρον από πολλούς στην Αυστραλία. Το βιβλίο αυτό υπήρξε το μέσον για να οδηγηθούν πολλές πολύτιμες ψυχές στη γνώση της αλήθειας. Καθετί που μπορεί να γίνει για την κυκλοφορία του Thoughts on Daniel and the Revelation πρέπει να γίνει. Δεν γνωρίζω άλλο βιβλίο που να μπορεί να λάβει τη θέση αυτού. Είναι το βοηθητικό χέρι του Θεού.»

«Εκείνοι που βρίσκονται επί μακρόν μέσα στην αλήθεια κοιμούνται. Χρειάζεται να αγιασθούν διά του Αγίου Πνεύματος. Το μήνυμα του τρίτου αγγέλου πρέπει να κηρυχθεί με φωνή μεγάλη. Συγκλονιστικά ζητήματα βρίσκονται ενώπιόν μας. Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Ο Θεός να φυλάξει να επιτρέψουμε σε δευτερεύοντα ζητήματα να επισκιάσουν το φως που πρέπει να δοθεί στον κόσμο.» Manuscript Releases, τόμος 21, 444.

Το βιβλίο, το οποίο απέρριψαν επίσης εκείνοι που απέρριψαν τη Μιλλεριτική άποψη περί «του καθημερινού» στο βιβλίο του Δανιήλ, προσδιορίστηκε ως «το βοηθητικό χέρι του Θεού». Εφόσον στον λαό του Θεού έχει ανατεθεί η ευθύνη να διακινεί τα βιβλία που μνημονεύονται στο προηγούμενο παράθεμα, αυτό σημαίνει ότι ο λαός του Θεού θα έπρεπε να κατέχει και το ίδιο το βιβλίο. Το βιβλίο αυτό αποτέλεσε το επίκεντρο της επιθέσεως εκείνων που προωθούσαν τη «νέα» άποψη περί «του καθημερινού» στο βιβλίο του Δανιήλ, διότι ήταν το βιβλίο το οποίο επιθυμούσαν να ξαναγράψουν και να αφαιρέσουν από αυτό τη σωστή άποψη περί «του καθημερινού».

Όταν η αδελφή White αναφερόταν στους δύο κύριους ηγέτες της ανταρσίας σχετικά με «το παντοτινό» στο βιβλίο του Δανιήλ, συχνά επισήμαινε ότι αυτοί (ο Prescott και ο Daniells) δεν είχαν την ικανότητα να «συλλογίζονται από το αίτιο προς το αποτέλεσμα». Οι ιστορικοί αναθεωρητές των Λαοδικέων Αντβεντιστών φαίνεται να αντιμετωπίζουν το ίδιο πρόβλημα.

Οι ηγετικοί άνδρες, οι οποίοι σε όλη την ιστορία της αποστασίας από το 1888 και έπειτα, είχαν σε κάποιο σημείο της προσωπικής τους εμπειρίας αποδεχθεί την ψευδή διδασκαλία περί «του καθημερινού». Η αποστασία τους ήταν το «αποτέλεσμα», και η εσφαλμένη κατανόηση περί «του καθημερινού» ήταν η «αιτία». Οι αναθεωρητές Λαοδικείς Αντβεντιστές οδηγούν τους αμαθείς να πιστεύουν ότι αυτοί ακριβώς οι ιστορικοί αποστάτες της Αντβεντιστικής ιστορίας στην πραγματικότητα δεν βρίσκονταν σε αποστασία, μολονότι η αναθεωρημένη μαρτυρία τους δεν υποστηρίζεται ποτέ από τη μαρτυρία της Βίβλου και του Πνεύματος της Προφητείας. Επειδή δεν θεωρούν το «αποτέλεσμα» ως αποστασία, αποκλείουν τη δυνατότητα να αναζητηθεί η «αιτία».

Όπως το πουλί περιπλανώμενο, όπως το χελιδόνι πετώντας, έτσι η κατάρα χωρίς αιτία δεν θα έλθει. Παροιμία 22:6.

Ο λαός του Θεού πρέπει να αναγνωρίζει την ανταρσία, και όταν το πράττει, πρέπει να αναζητεί την αιτία. Κατόπιν πρέπει να θεραπεύει την αιτία. Στο ακόλουθο απόσπασμα η Αδελφή White σχολιάζει την ιστορία του Αχάν.

Μου εδείχθη ότι ο Θεός εδώ παραστατικώς φανερώνει πώς θεωρεί την αμαρτία μεταξύ εκείνων που ομολογούν ότι είναι ο λαός Του, τηρών τις εντολές Του. Εκείνοι τους οποίους ιδιαιτέρως ετίμησε, επιτρέποντάς τους να είναι μάρτυρες των αξιοσημείωτων εκδηλώσεων της δυνάμεώς Του, όπως έγινε με τον αρχαίο Ισραήλ, και οι οποίοι, ακόμη και τότε, τολμούν να παραβλέπουν τις ρητές οδηγίες Του, θα γίνουν αντικείμενα της οργής Του. Θέλει να διδάξει τον λαό Του ότι η απείθεια και η αμαρτία είναι υπερβολικά προσβλητικές ενώπιόν Του και δεν πρέπει να θεωρούνται ελαφρά. Μας δείχνει ότι, όταν ο λαός Του ευρίσκεται σε αμαρτία, πρέπει αμέσως να λαμβάνει αποφασιστικά μέτρα, ώστε να αποβάλει την αμαρτία από ανάμεσά του, για να μη μείνει επάνω σε όλους η δυσμένειά Του. Αλλ' εάν οι αμαρτίες του λαού παραβλέπονται από εκείνους που κατέχουν θέσεις ευθύνης, η δυσμένειά Του θα είναι επάνω

τους, και ο λαός του Θεού, ως σώμα, θα θεωρηθεί υπεύθυνος για τις αμαρτίες εκείνες. Στις σχέσεις Του με τον λαό Του κατά το παρελθόν, ο Κύριος δείχνει την αναγκαιότητα του καθαρισμού της εκκλησίας από τα κακώς κείμενα. Ένας αμαρτωλός μπορεί να διαχύσει σκοτάδι που θα αποκλείσει το φως του Θεού από ολόκληρη τη συνάθροιση. Όταν ο λαός αντιληφθεί ότι σκοτάδι κατακάθεται επάνω του και δεν γνωρίζει την αιτία, πρέπει να εκζητήσει τον Θεό με θέρμη, με μεγάλη ταπείνωση και αυτοταπείνωση, έως ότου οι αμαρτίες που λυπούν το Πνεύμα Του ερευνηθούν και αποβληθούν.

«Η προκατάληψη που έχει εγερθεί εναντίον μας επειδή ελέγξαμε τα κακά τα οποία ο Θεός μου έδειξε ότι υπήρχαν, και η κραυγή που υψώθηκε περί σκληρότητας και αυστηρότητας, είναι άδικες. Ο Θεός μάς προστάζει να μιλούμε, και δεν θα σιωπήσουμε. Εάν αδικίες είναι φανερές μεταξύ του λαού Του, και οι δούλοι του Θεού προσπερνούν αδιάφοροι απέναντί τους, στην ουσία υποστηρίζουν και δικαιολογούν τον αμαρτωλό, και είναι εξίσου ένοχοι και εξίσου βέβαια θα δεχθούν τη δυσμένεια του Θεού· διότι θα καταστούν υπεύθυνοι για τις αμαρτίες των ενόχων. Σε όραμα μου έχει υποδειχθεί πλήθος περιπτώσεων στις οποίες προκλήθηκε η δυσαρέσκεια του Θεού εξαιτίας της παραμέλησης εκ μέρους των δούλων Του να αντιμετωπίσουν τα κακά και τις αμαρτίες που υπήρχαν ανάμεσά τους. Εκείνοι που δικαιολογούσαν αυτά τα κακά θεωρούνταν από τον λαό πολύ ευπροσήγοροι και αξιαγάπητοι στον χαρακτήρα, απλώς επειδή απέφευγαν να εκπληρώσουν ένα σαφές Γραφικό καθήκον. Το έργο αυτό δεν ήταν ευχάριστο στα αισθήματά τους· γι' αυτό και το απέφευγαν». Testimonies, τόμος 3, 265.

Οι ιστορίες ηγετών που έχουν αποστατήσει μέσα στον Αντβεντισμό μαρτυρούν το γεγονός ότι ένα από τα βήματα που σχεδόν πάντοτε παρατηρείται στην αποστασία τους είναι πως, σε κάποιο σημείο της προσωπικής τους εμπειρίας, αποδέχθηκαν την ψευδή άποψη περί «του καθημερινού». Τούτου λεχθέντος, το βιβλίο του Smith, μολονότι δεν είναι θεόπνευστο και περιέχει ορισμένα δογματικά προβλήματα, εξακολουθεί να προσφέρει μια εξαιρετική επισκόπηση της κατανόησης των πρωτοπόρων για τα κεφάλαια οκτώ και εννέα της Αποκάλυψης, όπου βλέπουμε να εκτίθεται η προφητική ιστορία των πρώτων έξι σαλπύγων. Θα αναφερθούμε στο σχόλιο του Smith από το βιβλίο του, Daniel and Revelation, καθώς αρχίζουμε να εξετάζουμε την τριπλή εφαρμογή των τριών Αλλοίμονο.

Η αδελφή White μάς πληροφορεί ότι στον William Miller δόθηκε μεγάλο φως επάνω στο βιβλίο της Αποκάλυψης, αλλά η κατανόησή του των κεφαλαίων δεκατρία και δεκαέξι έως δεκαοκτώ ήταν εσφαλμένη, διότι βρισκόταν σε εσφαλμένο ιστορικό σημείο παρατήρησης για να διακρίνει ότι υπάρχουν τρεις, και όχι δύο, ερημωτικές δυνάμεις. Το μεγάλο του φως ήταν επάνω στα κεφάλαια δύο έως εννέα της Αποκάλυψης.

«Κήρυκες και λαός έχουν θεωρήσει το βιβλίο της Αποκάλυψης ως μυστηριώδες και λιγότερο σημαντικό από άλλα μέρη των Ιερών Γραφών. Αλλά είδα ότι το βιβλίο αυτό είναι πράγματι μια αποκάλυψη δοσμένη προς ιδιαίτερο όφελος εκείνων που θα ζούσαν κατά τις έσχατες ημέρες, για να τους καθοδηγεί στο να εξακριβώσουν την αληθινή τους θέση και το καθήκον τους. Ο Θεός κατεύθυνε τη διάνοια του William Miller προς τις προφητείες και του έδωσε μεγάλο φως επάνω στο βιβλίο της Αποκάλυψης.» Early Writings, 231.

Ο Μίλλερ εξέθεσε την κατανόησή του περί των ἐκκλησιῶν, τῶν σφραγίδων, τῶν σαλπύγων καὶ τῶν φιαλῶν ὡς ἀκολουθῶς.

«Οἱ ἐπτὰ ἐκκλησίες τῆς Ἀσίας ἀποτελοῦν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στὶς ἐπτὰ μορφές τῆς, σὲ ὅλες τὶς καμπές καὶ τὶς στροφές τῆς, σὲ ὅλη τὴν εὐημερία καὶ τὴν ἀντιξοότητά τῆς, ἀπὸ τὶς ἡμέρες τῶν ἀποστόλων ἕως τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Οἱ ἐπτὰ σφραγίδες ἀποτελοῦν ἱστορία τῶν ἐνεργειῶν τῶν δυνάμεων καὶ τῶν βασιλείων τῆς γῆς ἐναντὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῆς προστασίας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἴδιο χρόνο. Οἱ ἐπτὰ σάλπιγγες ἀποτελοῦν ἱστορία ἐπτὰ ἰδιάζουσων καὶ βαρέων κρίσεων ποὺ ἐστάλησαν ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ τοῦ ρωμαϊκοῦ βασιλείου. Καὶ οἱ ἐπτὰ φιάλες εἶναι οἱ ἐπτὰ ἐσχάτες πληγές ποὺ ἐστάλησαν ἐπὶ τῆς Παπικῆς Ρώμης. Ἀναμειγμένα με αὐτὰ εἶναι καὶ πολλὰ ἄλλα γεγονότα, υφασμένα μέσα τους σαν παραπτόταμοι, τὰ ὁποῖα συμπληρῶνουν τὸν μέγα ποταμὸ τῆς προφητείας, ἕως ὅτου τὸ ὅλον καταλήξει γιὰ ἐμᾶς στὸν ὠκεανὸ τῆς αἰωνιότητας.»

«Αὐτό, κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶναι τὸ σχέδιο τῆς προφητείας τοῦ Ἰωάννη στὸ βιβλίο τῆς Ἀποκάλυψης. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπιθυμῆι νὰ κατανοήσῃ αὐτὸ τὸ βιβλίο, πρέπει νὰ ἔχει βαθιὰ γνώση ἄλλων μερῶν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Τὰ σχήματα καὶ οἱ μεταφορές ποὺ χρησιμοποιοῦνται σὲ αὐτὴ τὴν προφητεία, δὲν ἐξηγοῦνται ὅλα μέσα στὴν ἴδια, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν σὲ ἄλλους προφήτες καὶ νὰ ἐρμηνευθοῦν σὲ ἄλλα χωρία τῆς Γραφῆς. Ἐπομένως, εἶναι προφανές ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει ὀρίσει τὴ μελέτη τοῦ συνόλου, ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ ἀποκτηθεῖ σαφῆς γνώση ὁποιοῦδήποτε μέρους.» William Miller, Miller's Lectures, τόμος 2, διάλεξι 12, 178.

Ὅπως ἀκριβῶς ὁ τρίτος ἀγγελιοφόρος, ὁ ὁποῖος προετοιμάζει τὴν ὁδὸ γιὰ τὸν Ἀγγελιοφόρο τῆς Διαθήκης, ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐσωτερικὴ ἱστορία τῆς κρίσεως τῆς ἐκκλησίας, σὲ ἀντίθεση πρὸς τὸν τρίτο Ἡλία, ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπεύει μιὰ ἐξωτερικὴ ἱστορία στὴν κρίση τῆς σύγχρονης Βαβυλώνας, ἔτσι καὶ ἡ πρωτοποριακὴ κατανόηση τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν σφραγίδων προσδιόριζε τὴν ἴδια ἐσωτερικὴ-ἐξωτερικὴ μαρτυρία.

Αἱ σφραγίδες τίθενται ἐνώπιόν μας εἰς τὰ κεφάλαια 4ον, 5ον καὶ 6ον τῆς Ἀποκαλύψεως. Αἱ σκηναὶ αἱ παρατιθέμεναι ὑπὸ τὰς σφραγίδας ταύτας προβάλλονται εἰς τὸ βον κεφάλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ εἰς τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ 8ου κεφαλαίου. Προδήλως περιλαμβάνουν γεγονότα μετὰ τῶν ὁποίων συνδέεται ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ἔναρξιν ταύτης τῆς οἰκονομίας μέχρι τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

«Ἐνῶ οἱ ἐπτὰ ἐκκλησίες παρουσιάζουν τὴν ἐσωτερικὴ ἱστορία τῆς ἐκκλησίας, οἱ ἐπτὰ σφραγίδες θέτουν ἐνώπιον τῆς θεᾶς τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ἐξωτερικῆς τῆς ἱστορίας.» Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Ὁ Uriah Smith περιέγραφε τὴ μιλλερτικὴ κατανόηση τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς σχέσεως τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ὁ James White παρουσιάζει μιὰ παρόμοια ἐπισκόπηση ὑπὸ τὸ πρίσμα παραλλήλων ἱστοριῶν.

«Ἐχομε τώρα παρακολουθήσει τὶς ἐκκλησίες, τὶς σφραγίδες καὶ τὰ θηρία, ἢ ζῶντα ὄντα, ἕως τὸ σημεῖο ὅπου μποροῦν νὰ συγκριθοῦν ὡς καλύπτοντα τὶς ἴδιες χρονικὲς περιόδους. Οἱ σφραγίδες εἶναι ἐπτὰ στὸν ἀριθμὸ, τὰ δε θηρία μόνον τέσσερα. Καὶ ἴσως εἶναι καλὸ ἐδῶ νὰ

σημειωθεί ότι, κατά το άνοιγμα της πρώτης, δεύτερης, τρίτης και τέταρτης σφραγίδας, ακούγονται το πρώτο, δεύτερο, τρίτο και τέταρτο θηρίο να λένουν: “Έλα και δεσ·” αλλά όταν ανοίγονται η πέμπτη, η έκτη και η έβδομη σφραγίδα, δεν ακούγεται καμιά τέτοια φωνή. Ούτε οι τρεις τελευταίες εκκλησίες και οι τρεις τελευταίες σφραγίδες αντιστοιχούν, ως καλύπτουσες τις ίδιες χρονικές περιόδους, όπως αντιστοιχούν οι τέσσερις πρώτες εκκλησίες και οι τέσσερις πρώτες σφραγίδες. Αλλά, όπως έχουμε δείξει, οι εκκλησίες, οι σφραγίδες και τα θηρία πράγματι συμφωνούν, ως καλύπτοντα τις ίδιες χρονικές περιόδους, επί διάστημα σχεδόν 1800 ετών, έως ότου φθάσουμε σε κάτι περισσότερο από μισόν αιώνα πριν από τον παρόντα καιρό.» James White, Review and Herald, February 12, 1857.

Μόλις παραθέσαμε τρεις από τους κύριους πρωτοπόρους της Μιλλεριτικής ιστορίας. Και οι τρεις προσκολλήθηκαν στην ορθή άποψη περί του «καθημερινού», και όλοι τους αποδέχονταν τη γενική θεώρηση των εκκλησιών, των σφραγίδων και των σαλπύγγων μέσα στο πλαίσιο της αλήθειας, το οποίο ο Μίλλερ οδηγήθηκε να κατανοήσει και να παρουσιάσει.

«Όταν εμφανίζονται άνθρωποι που θα ήθελαν να μετακινήσουν έναν πείρο ή έναν στύλο από το θεμέλιο το οποίο ο Θεός έχει θέσει διά του Αγίου Αυτού Πνεύματος, ας μιλήσουν με παρηρησία οι ηλικιωμένοι άνδρες που υπήρξαν πρωτοπόροι στο έργο μας, και ας μιλήσουν επίσης και εκείνοι που έχουν πεθάνει, μέσω της επανεκτύπωσης των άρθρων τους στα περιοδικά μας. Συγκεντρώστε τις ακτίνες του θείου φωτός που ο Θεός έχει δώσει, καθώς οδηγούσε τον λαό Του βήμα προς βήμα στην οδό της αλήθειας. Αυτή η αλήθεια θα αντέξει στη δοκιμασία του χρόνου και της θλίψεως.» Manuscript Release, 760, 10.

Την 11η Σεπτεμβρίου 2001, ο ισχυρός άγγελος του δέκατου ογδόου κεφαλαίου της Αποκάλυψης κατήλθε και άρχισε το έργο του να οδηγήσει εκείνους που θα δέχονταν και θα έτρωγαν τον Άρτο που μόλις είχε καταβεί από τον ουρανό πίσω στις «παλαιές τρίβους» του έκτου κεφαλαίου του Ιερεμιά. Το Άλφα και το Ωμέγα χρειαζόταν εκείνους που ήταν πρόθυμοι να αγωνισθούν για να είναι μεταξύ των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ώστε να δουν ότι εκείνο που Τον έφερε κάτω από τον ουρανό στις 11 Αυγούστου 1840 δεν ήταν απλώς μια εκπλήρωση μιας χρονικής προφητείας, αλλά η εκπλήρωση της χρονικής προφητείας του δευτέρου Ουαί. Χρειαζόταν ο λαός Του να ανακαλύψει εκ νέου τις παλαιές τρίβους της ιστορίας όπου είχε ανεγείρει τον ναό των Μιλλεριτών στα σαράντα έξι έτη από το 1798 έως το 1844.

Η ιστορία εκείνη είχε καλυφθεί με σκουπίδια και παραχαραγμένα νομίσματα και κοσμήματα. Η ιστορία εκείνη είχε συσκοτισθεί από ένα ψευδές θεμελιώδες μήνυμα, το οποίο είχε οικοδομηθεί επάνω στην άμμο και όχι επάνω στον Βράχο των Αιώνων. Ήταν στην ιστορία των Μιλλεριτών, την ιστορία όπου, όπως την περιγράφει ο Πέτρος, οι Μιλλερίτες, «οι ποτέ μη όντες λαός», αλλά έπειτα έγιναν «λαός Θεού», οι οποίοι είχαν εγερθεί και οικοδομηθεί ως «οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιον». Ο Λέων της φυλής του Ιούδα κατέβηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και οδήγησε τον λαό Του των εσχάτων ημερών στο έργο του καθαρισμού του «ναού» της ιστορίας της εγέρσεως του ναού των Μιλλεριτών. Εκείνο το έργο είχε προτυπωθεί από μία προφητεία, η οποία προέλεγε ότι ο Κύριος θα ήγειρε έναν άνθρωπο ονόματι Ιωσίας (που σημαίνει θεμέλιο του Θεού).

Όταν ο Ιωσίας ανεδείχθη προς εκπλήρωση της προφητείας του ανυπάκουου προφήτη, άρχισε το έργο της αποκαταστάσεως του ναού, ο οποίος βρισκόταν σε αταξία. Κατά το έργο της επισκευής

και του καθαρισμού ανεκαλύφθη «η κατάρα του Μωυσή» και, όταν ανεγνώσθη ενώπιον του Ιωσία, επέφερε τη μεταρρύθμιση του Ιωσία. Θα εξετάσουμε εκείνη την προφητεία, σε συνάρτηση με την εκ νέου ανακάλυψη των «επτά καιρών», μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001.

Θα αρχίσουμε εκείνη τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Όσο εκείνοι που ομολογούν την αλήθεια υπηρετούν τον Σατανά, η κολασμένη σκιά του θα αποκόπτει από την όρασή τους τον Θεό και τον ουρανό. Θα είναι ως εκείνοι που έχουν χάσει την πρώτη τους αγάπη. Δεν μπορούν να ατενίσουν τις αιώνιες πραγματικότητες. Εκείνο που ο Θεός έχει ετοιμάσει για εμάς παριστάνεται στον Ζαχαρία, κεφάλαια 3 και 4, και 4:12–14: “And I answered again, and said unto him, What be these two olive branches which through the two golden pipes empty the golden oil out of themselves? And he answered me and said, Knowest thou not what these be? And I said, No, my Lord. Then said he, These are the two anointed ones, that stand by the Lord of the whole earth.”»

«Ο Κύριος είναι πλήρης πόρων. Δεν έχει καμία έλλειψη μέσων. Εξαιτίας της δικής μας έλλειψης πίστεως, της προσκόλλησής μας στα γήινα, των επιπόλαιων λόγων μας, της απιστίας μας, όπως αυτή εκδηλώνεται στη συνομιλία μας, σκοτεινές σκιές συγκεντρώνονται γύρω μας. Ο Χριστός δεν αποκαλύπτεται ούτε στον λόγο ούτε στον χαρακτήρα ως ο παντελώς αξιαγάπητος και ο ενδοξότερος μεταξύ μυριάδων. Όταν η ψυχή αρκείται στο να υψώνει τον εαυτό της προς τη ματαιότητα, το Πνεύμα του Κυρίου μπορεί να κάνει ελάχιστα γι’ αυτήν. Η μυωπική μας όραση βλέπει τη σκιά, αλλά δεν μπορεί να διακρίνει τη δόξα πέρα από αυτήν. Άγγελοι συγκρατούν τους τέσσερις ανέμους, οι οποίοι παριστάνονται ως έξαλλο ίππος που ζητεί να ελευθερωθεί και να ορμήσει επάνω στο πρόσωπο ολόκληρης της γης, φέροντας στο πέρασμά του καταστροφή και θάνατο.»

«Θα κοιμόμαστε άραγε επάνω ακριβώς στο χείλος του αιωνίου κόσμου; Θα είμαστε νωθροί και ψυχροί και νεκροί; Ω, είτε να είχαμε στις εκκλησίες μας το Πνεύμα και την πνοή του Θεού εμφυσημένα στον λαό Του, ώστε να σταθούν στα πόδια τους και να ζήσουν. Χρειάζεται να δούμε ότι η οδός είναι στενή και η πύλη τεθλιμμένη. Αλλά καθώς διερχόμαστε δια της στενής πύλης, το πλάτος της είναι απεριόριστο.» Manuscript Releases, τόμος 20, 216, 217.